

НАРОДНО СЪБРАНИЕ		
Вх.№	453-08-7	
Дата	20	02 2007г.

11.07
[Signature]

**РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
 ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ
 Комисия по труда и социалната политика**

СТАНОВИЩЕ

ОТНОСНО: Конституционно дело №2/ 2004 г. за обявяване за противоконституционна разпоредбата на § 81, т. 4 от Закона за изменение и допълнение на Кодекса за задължително обществено осигуряване, с която се изменя чл.176,ал.3 от същия кодекс (Обн. ДВ, бр.67/2003г.)

В изпълнение на Разпореждане № 450-01-51/16.02.2004г. на Председателя на Народното събрание, на 18.02.2004г. Комисията по труда и социалната политика проведе извънредно заседание. Беше обсъдено определението на Конституционния съд от 12.02.2004 г. и приложеното искане на група народни представители от 39-то Народно събрание, за обявяване за противоконституционна разпоредбата на § 81,т.4 от Закона за изменение и допълнение на Кодекса за задължително обществено осигуряване, с която се изменя чл. 176, ал.3 от същия кодекс (обн. ДВ, бр.67/2003г.).

В искането си групата народни представители се позовават на чл.19, ал.1 от Конституцията на Република България, според която “Икономиката на Република България се основава на свободната стопанска инициатива”. В хода на разискванията вносителите на искането препотвърдиха схващането, че разпоредбата на чл.176, ал.3 е противоконституционна, защото “пазарните критерии би трябвало да се еднакво приложими за всички стопански субекти” имайки предвид, че пенсионните дружества и пенсионните фондове са такива по смисъла на КСО.

Комисията по труда и социалната политика смята, че направеното искане от 78 народни представители е недопустимо поради това, че твърдението им за противоконституционност се отнася до упражняване на правомощието отдаване под наем на инвестиционни имоти, за което в чл. 176, ал.3 няма забрана. В своето съдържание този член не поставя ограничителни условия и поради това не установява забрани, а поставя по- високи специфични изисквания.

Искането е неоснователно по същество, защото трябва да се вземе предвид, че пенсионните фондове наистина са особени юридически лица, различни от пенсионните дружества. Докато първите са създадени по реда на КСО, то вторите са по реда на Търговския закон, като условие за тяхната дейност е лицензирането им по КСО. Според чл.121 на КСО пенсионноосигурителните дружества, за разлика от дружествата по ТЗ, имат за предмет на дейност единствено осъществяването на допълнително пенсионно осигуряване.

Съгласно други принципни разпоредби на КСО, чл.133, ал.1 и 2 и чл.214, ал.4 пенсионният фонд макар и отделно юридическо лице, се създава и управлява от друго юридическо лице – пенсионноосигурителното акционерно дружество, а не както вносителите индиректно правят допускането – от участващите в него осигурени лица. По тази логика двете групи юридически лица са особени юридически лица с особен предмет на дейност.

Един от основните принципи на допълнителното задължително пенсионно осигуряване, регламентиран в чл. 125, ал.1, т. 4 КСО, е осъществяване на дейността при условията на разрешителен режим и държавно регулиране. Съобразно този принцип и за защита интересите на осигурените лица във фондовете, държавата чрез последващи промени в законодателството си е поставила за цел създаването на ефективен механизъм за гарантиране на изискването за минимално равнище на доходност при инвестиране на средствата на фондовете за допълнително задължително обществено осигуряване

Друг извод, който се налага е, че вносителите на искането не са направили разлика между инвестиционния имот и имота, придобит от пенсионноосигурителното дружество за частна полза и употреба. Трябва да се отбележи, че съгласно разпоредбите на КСО, приходите на пенсионноосигурителното дружество се формират в голяма степен от таксите и удържките, които се събират от осигурените лица в управляваните от него пенсионни фондове. От друга страна инвестиционният имот се придобива със средства, представляващи част от задължителните по закон вноски на осигурените лица в пенсионния фонд. Такъв имот трябва да се придобива наистина с цел печалба, която последващо да се разпределя по индивидуалните партии на осигурените лица и то за постигане поне на минималната доходност, която законът определя. Законът също определя, че пенсионноосигурителните дружества придобиват имоти за задоволяване на собствени нужди, които са капитали, част от печалбата му, а не капитали от инвестиционния му портфейл.

Очевидно е, че когато пенсионноосигурителното дружество ползва за свои нужди инвестиционния имот на пенсионния фонд, ще настъпи конфликт на интереси между осигурените във фонда лица и акционерите на

пензионноосигурителното дружество. В този смисъл чл.176, ал.3 предотвратява този конфликт и прави ясна разликата между инвестиционния имот и имота, придобит от пенсионноосигурителното дружество за задоволяване на собствените му нужди.

Гореизложеното показва, че разпоредбата на чл. 176, ал.3 поставя повиши изисквания към определен вид стопанска дейност на пенсионноосигурителните дружества, с цел финансовите средства, акумулирани от осигурените лица, да бъдат с гарантирана доходност, така също и да се гарантира стабилността на осигурителната дейност. В този смисъл оспорваният текст не ограничава стопанската инициатива и пазарните принципи, а защитава водещи за икономиката обществени интереси и гарантира правата на лицата, които се осигуряват във фондовете за допълнително пенсионно осигуряване.

Комисията по труда и социалната политика прие с мнозинство следното становище:

Като счита за недопустимо и неоснователно, отхвърля искането на 78 народни представители от 39 Народно събрание за обявяване на противоконституционност на § 81, т.4 от Закона за изменение и допълнение на Кодекса за задължително обществено осигуряване, с която се изменя чл. 176, ал.3 от същия кодекс (обн. ДВ, бр.67 от 29 юли 2003г.).

Председател на Комисията по труда и социалната политика

Хасан Адемов

